

N:o 25.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 29 mars 1889.
— — — — Andra Kammaren den 29 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, om tillägg till gällande bestämmelser angående saköreslängd.

(Lagutskottets utlåtande n:o 27).

Till Konungen.

I sin till innevarande Riksdag afgifna embetsberättelse har justitieombudsmannen ifrågasatt, huruvida icke stadgandet i 2 kap. 8 § rättegångsbalken, att häradshöfding vid hvart tings slut skall gifva bötes- eller saköreslängd till kronofogden ut, borde sålunda ändras, att häradshöfding i domsaga, der förordningen angående ändring i vissa fall af gällande bestämmelser om häradsting den 17 maj 1872 vunnit tillämpning, förpligtades att utlemna saköreslängd efter hvarje allmänt sammanträde. I dessa domsagor förfelades nemligen, i följd af nyssnämnda bestämmelse, i betydlig mån syftet att genom böter och viten tvinga tredskande svarandepart till inställelse vid rätten och dymedelst påskynda rättegångars afslutande. En sådan part finge nemligen icke, om ej tillfälligtvis, förr än efter tingets slut vetskap om att vid ett eller flera derförinnan afslutade tingssammanträden han fälts till bötesansvar för uteblifvande eller honom förelagts vid vite att iakttaga inställelse. Dertill komme, att, då sålunda gång efter annan en person för uteblifvande från rätten ådömda böter och viten efter längre tids förlopp och på en gång skulle uttagas, svårighet att utfå desamma ofta mötte i följd deraf, att den sakfælde råkat på obestånd eller lemnat orten. Den ifrågasatta förändringen vore i sjelfva verket en naturlig

konsequens af förberörda förordning den 17 maj 1872. Än mera behöflig hade emellertid förändringen blifvit efter tillkomsten af kongl. förordningen angående böter för svarandeparts uteblifvande från under rätt den 6 oktober 1882, så vida det genom denna förordning höjda bötesansvar skulle i de domsagor, der tingssammanträden hållas, medföra påräknad verkan. En bestämmelse derom, att saköreslängd skall utlemnas för hvarje sådant sammanträde, skulle också leda dertill, att stadgandet i sistnämnda kongl. förordning, att de enligt densamma ådömda böter skola *genast* uttagas, utan hinder deraf att det beslut, hvarigenom de blifvit ådömda, ej vunnit laga kraft, kunde tillämpas i närmare öfverensstämmelse med så väl ordalagen som syftet, än nu vore förhållandet, då, på grund af gällande lag, saköreslängd ofta ej utlemnades för böternas uttagande förr än flere månader efter deras ådömande.

Det sålunda af justitieombudsmannen framställda förslaget om skyldighet för häradshöfding att efter hvarje allmänt tingssammanträde utgifva saköreslängd synes Riksdagen vara väl grundadt. Emellertid torde det icke kunna ifrågasättas, att saköreslängd skall utfärdas omedelbart efter sammanträdet, då i allmänhet domboken icke är fullständigt uppsatt. I en och annan domsaga, som består af endast ett tingslag, förfares redan nu, efter hvad som kommit till Riksdagens kännedom, sålunda, att saköreslängd aflemnas å vårtinget efter avslutandet af andra sammanträdet för tiden från årets början till andra sammanträdet; efter tredje sammanträdet för tiden från och med andra sammanträdet till tredje sammanträdet o. s. v., så att efter tingets slut saköreslängd lemnas för tiden från och med sjetten sammanträdet till tingets slut.

På ofvan anförda skäl får Riksdagen anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådant tillägg till gällande bestämmelser angående saköreslängd, att häradshöfding i domsaga, der ting hållas enligt förordningen den 17 maj 1872, åläggas att inom viss lämplig tid efter hvarje allmänt sammanträde till vederbörande kronofogde utgifva saköreslängd.

Stockholm den 29 mars 1889.

Med undersätlig vördnad: